

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/331/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315215350
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1315215350.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Darina Kuchtová a Mgr. Barbora Barteková v právnej veci žalobcu: K. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom v L., X. 3, štátny občan SR, v zastúpení: advokátska kancelária R. Šváby s.r.o., so sídlom v Bratislave, Plynárenská 7/A, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s. v skratke SLSP, a.s., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, v zastúpení: JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., AK Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, o zaplatenie 3.223,85 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 44C/472/2015-109 zo dňa 09.03.2016, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 44C/472/2015-109 zo dňa 09.03.2016 potvrdzuje.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom č.k. 44C/472/2015-109 zo dňa 09.03.2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 3.223,85 Eur istiny s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % p.a. zo sumy 92,11 EUR od 16.08.2012 do zaplatenia, trovy konania vo výške 193,- Eur za súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia vo výške 622,11 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že žalobkyňa sa domáhala peňažného plnenia, pričom posúdenie tohto nároku čo do platnosti zmluvy, na základe ktorej si žalobkyňa uplatňuje svoj nárok už bolo vyriešené predchádzajúcimi rozsudkami, na základe ktorých bolo žalobkyni priznané peňažné plnenie za predchádzajúce obdobie od 01.04.2010 do 30.06.2012. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa a žalovaný dňa 21.08.1996 uzavreli v zmysle § 842 O. z. Zmluvu o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s., ktorej predmetom bolo doživotné plnenie žalovaným ako povinným v prospech žalobkyne vo výške 2.775,-Sk, t.j. 92,11 Eur mesačne na základe žiadosti žalobkyne zo dňa 21.08.1996. Súd prvej inštancie sa zaoberal námietkou žalovaného, že záväzok žalovaného voči žalobkyni zanikol z dôvodu nemožnosti plnenia (§ 575 a nasl. Občianskeho zákonníka) a túto vyhodnotil ako nedôvodnú, keď žalovaným citované ust. § 27 ods. 8 Zákona o bankách podľa názoru súdu prvej inštancie sa netýka vzťahov upravených predmetnou Zmluvou, t. j. interných vecí banky ako zamestnávateľa a jej zamestnanca, ale predmetné ustanovenie upravuje vzťahy banky navonok, t. j. pri podnikaní banky, čo vyplýva zo začlenenia tohto ustanovenia v časti zákona o bankách nazvanej „Požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“. Plnenie podľa predmetnej zmluvy je výrazom realizácie politiky žalovaného v oblasti starostlivosti o bývalých zamestnancov.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že zmluvu o dôchodku nemožno považovať za zmluvu uzatvorenú za nápadne nevýhodných podmienok v tom, že by sa ňou žalovaný zaviazal na hospodársky

neodôvodnené plnenie alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, nakoľko v danom prípade išlo o zmluvu, ktorej možnosť uzatvorenia ako jeden zo zmluvných typov vyplýva priamo zo zákona a preto predstavuje legitímny právny prostriedok na to, aby žalovaný ako zamestnávateľ odmenil svojich dlhoročných zamestnancov odchádzajúcich do starobného a invalidného dôchodku za ich kvalitu práce a dlhoročnú vernosť vo forme peňažného plnenia slúžiaceho na podporu zabezpečenia ich životnej úrovne, ktorú dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity. Preto nejde o hospodársky neodôvodnené plnenie, ktoré by zjavne nezodpovedalo poskytovanej protihodnote. Keďže právna úprava prijatá v zákone o bankách sa nedotkla zmeny tvorby fondu (článok II bod 3 štatútu) alebo potreby zmeny štatútu (článok V, bod 2) tak, že by tvorba fondu z použiteľného (čistého) zisku predstavovala takú činnosť banky, v ktorej žalovaný nemôže ďalej pokračovať pre jej rozpor so zákonom, nemožno vyvodiť záver o zániku záväzku žalovaného poskytovať žalobkyni plnenie zo zmluvy o dôchodku v dôsledku nemožnosti plnenia podľa § 575 ods. 1 O.z..

4. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MCdo 49/2012 zo dňa 29.04.2014, v ktorom Najvyšší súd skonštatoval, že zmluva o dôchodku má presne vymedzený časový úsek svojej platnosti s presne určeným koncom, avšak neurčitého trvania. Pojmovým znakom zmluvy o dôchodku je práve neurčitosť trvania doby, počas ktorej právo na vyplácanie dôchodku trvá v tom zmysle, že účastníci vzťahu nevedia určiť konkrétnu dĺžku trvania ich záväzku. Cieľom celého systému podporného dôchodkového fondu bol výrazný humánny spôsob sociálnej a ekonomickej stabilizácie zamestnancov. Žalovaný vstupoval do tohto právneho vzťahu celkom dobrovoľne, bol to práve on, kto motivoval svojich zamestnancov k odchodu do starobného dôchodku v protihodnote s poskytnutím dôchodku. Žalovaný si musel byť od začiatku vedomý dôsledkov spojených s týmto zmluvným záväzkom (t. j. doba trvania). Nič nebránilo žalovanému, aby si dojednal možnosť ukončenia zmluvy o dôchodku za vopred stanovených podmienok. Situácia, že žalovaný dospel neskôr po uzatvorení týchto zmlúv k záveru o ich finančnej nevýhodnosti, predsa nemôže byť právnym základom pre porušenie zásady "pacta sunt servanda". Najvyšší súd vyslovil názor, že v týchto prípadoch nemožno tento zmluvný typ ukončiť výpoveďou podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka a výpoveď daná žalovaným je preto neplatná.

5. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie považoval nárok žalobkyne za dôvodný, keď zmluva o dôchodku trvá, na jej základe je žalovaný povinný plniť žalobkyni sumu podľa zmluvy a zaviazal žalovaného na platenie 3.223,85 Eur za obdobie od augusta 2012 do júna 2015 (t. j. za celkom 35 mesiacov) spolu s príslušenstvom, a to až do zaplatenia. Keďže podľa zmluvy bol žalovaný povinný vyplácať žalobkyni zmluvou určenú sumu 92,11 Eur (2.775,- Sk) mesačne k 15. dňu každého mesiaca. Predchádzajúcimi rozsudkami bol zaviazaný žalovaný zaplatiť žalobkyni mesačné plnenia naposledy do júla 2012, takže sa dostal počnúc dňom 16.08.2012 do omeškania a preto súd prvej inštancie žalobkyni priznal od tohto dátumu úrok z omeškania z uvedenej sumy, pričom súd prvej inštancie vychádzal z ustanovenia § 10 c) nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., podľa ktorého ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. Vzhľadom na to, že zmluva o dôchodku bola medzi účastníkmi uzavretá pred 01.02.2013, výšku úrokov z omeškania súd prvej inštancie posudzoval podľa predpisov účinných k 31.01.2013 a priznal úrok z omeškania.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. podľa zásady úspechu a žalobkyni, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal náhradu trov konania.

7. Žalovaný doručil súdu v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne nesprávny, pretože znamená zásah do ochrany vlastníckeho práva žalovaného, zvyhodňuje žalobkyňu na úkor žalovaného a nerešpektuje základné právo žalovaného na ochranu vlastníctva majetku. Majetok banky je zákon chránený tak, aby z tohto majetku nemohli byť poskytnuté plnenia v rozpore s ustanoveniami zákona o bankách, vzhľadom na právne postavenie banky, upravené osobitným predpisom, ktorým je Zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách. Celým zdôvodnením okolností, prečo sa na vec nemá použiť Zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách, súd prvej inštancie popiera základný účel tohto zákona, vyjadrený v ustanovení § 1 tohto zákona. Podľa žalovaného dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a to konkrétne, že zmluvu o dôchodku posudzoval ako zmluvu, ktorá nezaväzuje žalovaného poskytovať hospodársky neodôvodnené plnenie, keď išlo o agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov v snahe zabezpečiť sociálnu starostlivosť o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku. Ustanovenie § 119 ods. 3 veta za

bodkočiarkou tohto zákona zákonodarca neobmedzil len na bankové činnosti banky alebo podnikanie banky, pretože také obmedzenie tu nie je uvedené. Je len logické, že také obmedzenie v zákone nie je, pretože bankové činnosti sú v súlade so zákonom o bankách, ale účelom ustanovenia § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou bolo práve zamedziť banke pokračovať v iných než takých činnostiach, ako sú v súlade so zákonom o bankách. Právny vzťah žalobkyne a žalovanej je pritom podľa žalovaného vzťahom banky a iného subjektu, pretože zmluva o dôchodku nebola uzatvorená skôr, ako sa skončil pracovnoprávny vzťah žalobkyne ku žalovanej. Skutočnosť, že aj v tejto veci ide o vzťahy súvisiace s organizáciou, riadením, resp. podnikaním žalovaného - banky so sídlom na území Slovenskej republiky je preukázaná Štatútom Podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne, v ktorého článku I. sa uvádza, že podporný dôchodkový fond Slovenskej štátnej sporiteľne (SŠTSP) slúži, okrem iného, na podporu stabilizácie pracovníkov SŠTSP. Podpora stabilizácie pracovníkov banky je vzťahom nepochybne súvisiacim s organizáciou, riadením, a čiastočne podnikaním žalovaného ako banky. Je zrejmé, že zmluvu o dôchodku banka neuzatvorila pri bankovej činnosti banky, pretože poskytovanie plnenia bez protiplnenia nie je bankovou činnosťou. Avšak práve na také prípady sa vzťahuje právna úprava § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou Zákona o bankách. Napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci preto, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval na vec sa vzťahujúcu právnu normu, a to Zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách, pričom mal aplikovať ustanovenie § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, súd prvej inštancie následne neaplikoval na vec ani ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka; a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam v rozpore so skutočným stavom, keď neexistuje protiplnenie zo zmluvy o dôchodku pre žalovaného, a tiež napriek nezisteniu hospodárskeho odôvodnenia pre plnenie zmluvy o dôchodku, v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách konštatoval nepodložené skutkové zistenie, že nešlo o plnenie banky za nápadne nevýhodných podmienok. Pri aplikovaní týchto ustanovení záväzkov na plnenie zo Zmluvy o dôchodku voči žalobkyňi zanikol, ak by predtým existoval, pretože plnenie zo Zmluvy o dôchodku sa stalo nemožné v zmysle ustanovenia § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, s poukazaním na ustanovenie § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou Zákona č. 483/2001 Z.z. a to z dôvodu, že banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty, ani hospodársky neodôvodnené plnenie. Lenže na základe Zmluvy o dôchodku neexistuje žiadne protiplnenie žalobkyne voči žalovanému, žiadne nikdy neexistovalo zo zmluvy o dôchodku. Zmluva o dôchodku nie je zmluvou medzi zamestnancom a zamestnávateľom, z dôvodu jej neskoršieho uzatvorenia až po skončení pracovného pomeru. Taktiež súd prvej inštancie prijal neodôvodnené skutkové zistenie, že zo strany žalovaného sa jednalo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti pracovníka odchádzajúceho do dôchodku v čase po skončení ich pracovného pomeru. Na záver žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

8. Súdu prvej inštancie doručila žalobkyňa vyjadrenie k odvolaniu žalovaného. Žalobkyňa sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného o údajnej nesprávnej aplikácii Zákona o bankách v napadnutom rozsudku. Zo systematického výkladu zaradenia §27 ods. 12 do 6. časti Zákona o bankách s názvom „Požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“ vyplýva, že zákonodarca nemal v úmysle zakázať bankám uzavieranie akýchkoľvek zmlúv, a teda aj zmlúv s vlastnými zamestnancami, ktorých predmetom je plnenie ako realizácia sociálnej politiky zamestnávateľa voči zamestnancom, ale len tých zmlúv, ktoré vyslovene súvisia s podnikateľskou činnosťou banky. Nárok žalobkyne nie je nárokom, ktorý vznikol v rámci vykonávania podnikateľskej činnosti žalovaného, či v rámci činnosti žalovaného vo vzťahu k jeho klientom, ale v rámci vzájomného vzťahu medzi žalovaným a jeho bývalým zamestnancom, žalobkyňou. Tvrdenie žalovaného, že Zmluva o dôchodku zanikla z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia, je nepravdivé, keďže poskytovanie plnenia z PDF nespadá pod podnikateľskú činnosť banky, a preto ako také nie je v zmysle ustanovenia § 27 ods. 12 Zákona o bankách zakázané. Navyše v zmysle ustanovenia § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou v prípade, ak by sa banka dostala do rozporu so svojou povinnosťou nepokračovať v činnosti v rozpore so Zákomom o bankách, nespôsobilo by to automaticky neplatnosť plnenia zo zmlúv uzatvorených v rozpore s ustanovením § 27 ods. 12. 9. Taktiež žalobkyňa poukázala a contrario na ustanovenie § 119 ods. 3 Zákona o bankách posledná veta, ktorá jasne stanovuje ex lege neplatnosť ustanovení stanov banky, ktoré nie sú zosúladené so Zákomom o bankách. Žiadna takáto ex lege neplatnosť zmlúv uzatvorených v rozpore s § 27 ods. 8 Zákona o bankách však Zákomom o bankách stanovená nie je. To znamená, že zákonodarca nepredpokladal ako následok rozporu so Zákomom o bankách zánik právnych vzťahov s tretími osobami, ktoré vznikli pred účinnosťou Zákona o bankách. Ďalej má žalobkyňa za to, že zmluvný typ zmluva o dôchodku jednoznačne nemôže

byť považovaná za zmluvu uzatváranú za nápadne nevýhodných podmienok pre jednu zo zmluvných strán. Pokiaľ by tomu tak bolo, nebola by zákonodarcom v tejto podobe ako zmluvný typ upravená v OZ. Žalobkyňa svojou každodennou dlhoročnou prácou pre žalovaného sa nemalou mierou zaslúžila o súčasné postavenie žalovaného na bankovom trhu. Preto protihodnota plnenia žalovaného bola zo strany žalobkyne poskytnutá. Aj keby bolo možné pripustiť tento argument žalovaného, tak „Podporný dôchodkový fond“ žalovaného (ďalej len „PDF“) bol vytvorený dňa 28.06.1993. V zmysle PDF mali byť plnenia z neho vyplývajúce vyplácané počnúc mesiacom, nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začal príjemca poberať starobný dôchodok. Napriek tomu, že Zmluva o dôchodku bola uzatvorená až po skončení pracovného pomeru, protihodnota plnenia žalovaného bola poskytnutá zo strany žalobkyne vo vzťahu k Zmluve o dôchodku ešte za trvania pracovného pomeru, nakoľko žalobkyňa poskytovala protiplnenie žalovanému ešte viac než tri roky po tom, ako bol PDF vytvorený. Ani v prípade, ak by Zmluva o dôchodku bola zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok pre žalovaného, tak platnosť takejto zmluvy nezaniká a nezaniká ani povinnosť z takejto zmluvy poskytovať plnenie. V zmysle ustanovenia § 116 Zákona o bankách sa nároky, ktoré vznikli do účinnosti Zákona o bankách spravujú podľa vtedajších právnych predpisov. Právnym predpisom upravujúcim oprávnenie žalovaného zriaďiť PDF bolo nariadenie vlády Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky č. 577/1990 Zb., o finančnom hospodárení štátnych podnikov (ďalej len „Nariadenie vlády“). Použitie prostriedkov Fondu vytvoreného zo zisku žalovaného, s ktorým môže žalovaný po splnení si zákonných povinností (povinné prídely do zákonných fondov atď.) voľne disponovať, na účel určený žalovaným podľa vlastného uváženia, je pritom podľa názoru žalobkyne výsledkom realizácie ústavného práva žalovaného na podnikanie a súčasťou ústavou garantovaného vlastníckeho práva. Žalobkyňa má za to, že Zákon o bankách v žiadnom svojom ustanovení nelimituje oprávnenie bánk použiť po splnení si zákonných povinností (povinné prídely do zákonných fondov atď.) svoj zisk podľa vlastného uváženia. Podľa žalobkyne, tak ako žalovaný môže svoj disponibilný zisk rozdeliť v podobe dividend a tantiém svojim akcionárom a členom predstavenstva resp. dozornej rady, môže rozhodnúť aj o použití tohto disponibilného zisku na doplnenie Fondu, z ktorého je vyplácané plnenie zo zmlúv o dôchodku, vrátane predmetnej Zmluvy o dôchodku. Žalobkyňa má za to, že súd prvej inštancie sa s predmetnými argumentmi dostatočne vysporiadal. Žalobkyňa je ďalej toho názoru, že konanie žalovaného nielenže zaťažuje súdy, ale je taktiež v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko účelom PDF bolo v zmysle článku I Štatútu PDF ocenenie vernosti žalobkyne ako zamestnanca k žalovanému a kvality jeho práce a podpora jeho stabilizácie. Neplnením zo strany žalovaného dochádza k podstatnému zníženiu životnej úrovne žalobkyne. Žalobkyňa preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a zároveň si uplatnil náhradu trov v odvolacom konaní vo výške 155,70 EUR za 1 úkon právnej služby. Ďalšie vyjadrenia doručené súdu neboli.

10. V priebehu odvolacieho konania vstúpil do platnosti zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, účinný od 1.7.2016, (ďalej len CSP). Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd preto prejednal odvolanie žalovaného ako súd odvolací podľa § 34 CSP, v napadnutom rozsahu podľa § 380 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP.

11. Odvolací súd po preskúmaní odvolacích námietok žalovaného dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, keď riadne, nadvážne a zrozumiteľne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty procesných strán, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. Možno preto konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je odôvodnené v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne.

12. Odvolací súd považoval za potrebné v predmetnej veci uviesť nasledovné: Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a. s., uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným zo dňa 21.08.1996 je zmluvou platnou, keďže spĺňa všetky náležitosti zmluvy o dôchodku, nesúhlasiac s tvrdením žalovaného, že sa môže účinne brániť ustanoveniami zákona o bankách, keď danú zmluvu považoval za zmluvu, ktorá ho zaviazala na hospodársky neodôvodnené plnenie.

13. Nebolo možné sa stotožniť s argumentáciou žalovaného v podanom odvolaní, že zmluva o dôchodku zanikla vzhľadom na ust. § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, podľa ktorého banka nemôže uzatvárať zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenia alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. O účelovosti tejto obrany svedčí to, že uvedená právna úprava bola zavedená s účinnosťou od 01.01.2002 v ust. § 27 ods. 5 (a až od 01.01.2007 v ust. § 27 ods. 8) zák. č.483/2001 Z. z. o bankách. Uvedené ustanovenie je zakomponované v zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v šiestej časti upravujúcej požiadavky na podnikanie banky, a teda sa vzťahuje na bankovú činnosť (§ 2 ods. 5), prípadne iné činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou (§ 2 ods. 10).

14. V danom prípade vystupoval žalovaný ako bývalý zamestnávateľ, vo vzťahu ku svojmu dlhoročnému zamestnancovi, odchádzajúcemu do dôchodku a obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie sociálnej výhody z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a na podporu stabilizácie pracovníkov; zo strany žalovaného išlo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, zmluvu so žalobkyňou teda žalovaný neuzatváral ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti a nešlo ani o vzťah banky s klientom. Plnenie podľa predmetnej zmluvy je výrazom realizácie politiky žalovaného v oblasti starostlivosti o bývalých zamestnancov. V zmysle podporného dôchodkového fondu mali byť plnenia z neho vyplývajúce vyplácané počnúc mesiacom, nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začal príjemca poberať starobný dôchodok. Napriek tomu, že Zmluva o dôchodku bola uzatvorená až po skončení pracovného pomeru, protihodnota plnenia žalovaného bola poskytnutá zo strany žalobkyne vo vzťahu k Zmluve o dôchodku ešte za trvania pracovného pomeru, nakoľko žalobkyňa poskytovala protiplnenie žalovanému ešte viac než tri roky po tom, ako bol podporný dôchodkový fond vytvorený.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie riadne vysporiadal s argumentáciou žalovaného aj vzhľadom k tomu, že predmetná otázka už doterajšou judikatúrou riešená bola, na ktorú aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 MCdo49/2012 zo dňa 29.04.2014).

16. Odvolací súd poukazuje aj na názor Ústavného súdu SR (uznesenie zo dňa 24 júla 2013, č.k. IV. ÚS 457/2013-11), podľa ktorého plnenie žalovaného na základe Zmlúv o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu“ nemožno považovať za hospodársky neodôvodnené plnenie alebo za plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. Toto plnenie totiž je výrazom realizácie politiky žalovaného v oblasti starostlivosti o bývalých zamestnancov. Nemožno urobiť záver o tom, že predmetné zmluvy boli uzatvorené za nápadne nevýhodných podmienok pre žalovaného (§ 27 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z.). Preto plnenie z podporného dôchodkového fondu nie je činnosťou, ktorá by bola v rozpore so zákonom č. 483/2001 Z. z. (§ 119 ods. 3 prvá veta za bodkočiarkou zák. č. 483/2001 Z. z.). V dôsledku toho ani nemožno uvažovať o nemožnosti plnenia z predmetnej zmluvy v zmysle § 575 Obč. zák., ako to namietal žalovaný.

17. Odvolací súd len pre úplnosť vo veci dodáva, že v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy zmluvy o dôchodku by bolo pripustiť, aby istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe bola (v takýchto prípadoch) narušená aj možnosťou povinnej osoby kedykoľvek takýto zmluvný vzťah ukončiť. V takýchto veciach je preto vylúčené tento zmluvný typ ukončiť výpoveďou podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K tejto právnej otázke už Ústavný súd SR vyslovil právny názor vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. v náleze sp. zn. II. ÚS 26/2012 z 25. apríla 2012, v uznesení sp. zn. IV. ÚS 550/2012 zo 7. novembra 2012 a uznesení sp. zn. II. ÚS 505/2012 z 13. novembra 2012).

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1,2 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. Žalobkyňa ako úspešná strana sporu aj v odvolacom konaní má podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 odsek 1 C.s.p. Žalobkyňa, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V zmysle § 262 odsek 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolaateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolaateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolaateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolaateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

v konaní došlo k vade

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).